

Sygn. akt: III AUa 1360/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rzeźniowiecka

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSO del. Beata Michalska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Sztuka

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014 r. w Łodzi

sprawy **B. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o odsetki od wyrównania świadczenia,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt: VIII U 1266/13,

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 i zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. do wypłaty B. S. odsetek od wypłaconego wyrównania świadczenia liczonych za okres od 21 lipca 2012 roku do 28 lutego 2013 roku;**
- 2. oddala apelację w pozostałym zakresie.**

Sygn. akt III AUa 1360/13

UZASADNIENIE

B. S. 4 kwietnia 2013r. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z 13 lutego 2013r., znak :210500/6110/K/13/827618/20/SER odmawiającej mu prawa do wypłaty odsetek za okres od 15 marca 2008r. do 28 lutego 2013r. na podstawie art. 118 ust. 1, ust.1a i ust.3 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U z 2009r.,nr 153, poz. 1227). Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i wypłatę odsetek od 15 marca 2008r. za okres pobierania renty i emerytury w zaniżonej wysokości. Podniósł, że już od 2005r. ZUS posiadał wszystkie dokumenty dotyczące jego zatrudnienia. Ponadto w pismach z 31 stycznia 2007r. i 29 lutego 2008r. wskazywał świadków na potwierdzenie zatrudnienia w (...) spółce z o.o. , przesłuchanych następnie przez Sąd Okręgowy w sprawie VIII U 2962/12 . Ponieważ na podstawie tych dowodów Sąd uwzględnił sporny okres zatrudnienia do ustalenia wysokości renty i emerytury, ZUS ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w prawidłowym obliczeniu świadczenia.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Podniósł, że decyzją z 13 lutego 2013r., znak: EI/8276189/20, wykonał prawomocny wyrok Sądu Okręgowego Łodzi z 10 stycznia 2013r., VIII U 2962/12, w terminie nie przekraczającym 30 dni od wpływu orzeczenia do organu rentowego. Ponadto w ww. wyroku Sąd nie orzekł o odpowiedzialności organu.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z 10 czerwca 2013 r. ,w sprawie VIII U 1266/13 w pkt 1 zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do wypłaty B. S. odsetek od wypłaconego świadczenia za okres od 1 marca 2010 r. do 28 lutego 2013 r., a w pkt 2 oddalił odwołanie w pozostałej części .

Powyzsze orzeczenie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

B. S., ur. (...) , ma wyższe wykształcenie , z zawodu jest inżynierem . W dniu 9 stycznia 2006r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Do wniosku załączył m.in. świadectwo pracy z 4 kwietnia 1996r., potwierdzające okres zatrudnienia od 3 kwietnia 1992r. do 4 kwietnia 1996r. na stanowisku prezesa zarządu w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) spółce z o.o. ze wskazaniem wykorzystanego urlopu bezpłatnego od 9 grudnia 1995r. do 4 kwietnia 1996r. Świadectwo podpisał prezes Rady Nadzorczej spółki (...) bez pieczętki imiennej. Nadto ubezpieczony załączył zaświadczenie spółki (...) z 30 czerwca 1995r. , także podpisane przez W. B., zawierające informację , że wnioskodawca był zatrudniony w ww. spółce od 3 kwietnia 1992r. do 4 kwietnia 1996r. ze wskazaniem okresów niezdolności do pracy , zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 4 kwietnia 1996r. ze wykazanymi zarobkami za lata 1992, 1993, 1994 i 1995 oraz załączył legitymację ubezpieczeniową z wpisami zarobków spółki (...) za lata 1992-1995 , bez podpisu osoby , która dokonała wpisów.

Wnioskodawca pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 9 stycznia 2006r. W decyzji ZUS poinformował wnioskodawcę, że nie zaliczył okresu zatrudnienia od 3 do 30 kwietnia 1992r. z uwagi na to, że złożona dokumentacja nie stanowi wystarczających dowodów potwierdzających zatrudnienie w ww. okresie oraz okresu od 1 września 1992r. do 31 sierpnia 1993r. ,gdyż przedłożone dokumenty nie spełniają wymogów formalnych z uwagi na brak pieczętki imiennej oraz podpisów 2 osób uprawnionych do wystawienia zaświadczenia na druku Rp-7. Jak ustalił Sąd I instancji, 26 stycznia 2007r. wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty tytułu niezdolności do pracy oraz przedstawił dodatkowe dokumenty w postaci 2 umów o pracę z 3 kwietnia 1992r. i 1 maja 1992r., podania o rozwiązanie umowy o pracę na zasadzie porozumienia stron z 4 kwietnia 1996r. deklaracje PIT-11 składane za wnioskodawcę do Urzędu Skarbowego Ł. za okresy: 3.04.1992- 31.12.1992r., 1.01.1993 - 31.12.1993r., 1.01.1994 - 31.12.1994r., 1.01.1995 - 31.12.1995r. Decyzją z 13 kwietnia 2007r. ZUS odmówił zaliczenia tych okresów. Jak ustalił Sąd I instancji, od 5 listopada 2011r. wnioskodawca uzyskał prawo do emerytury . 1 czerwca 2012r. ponownie wystąpił do ZUS z wnioskiem o uwzględnienie do stażu pracy okresu od 3 kwietnia 1992r. do 4 kwietnia 1996r i załączył dodatkowo oświadczenie W. B. z 24 maja 2012r. Decyzją z dnia 8 czerwca 2012r. ZUS ponownie ustalił wysokość emerytury wnioskodawcy poprzez doliczenie okresów prowadzenie działalności gospodarczej, nie zaliczając do stażu pracy okresów: 3.04.1992 - 30.04.1992r. i 1.09.1992 - 31.08.1993r. Na skutek wniesionego odwołania wyrokiem z 10 stycznia 2013r. w sprawie VIII U 2962/12 Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał ZUS do uwzględnienia do stażu pracy wnioskodawcy zatrudnienia w spółce (...) od 3 do 30.04.1992r., od 1.09.1992r. do 6.01.1993r., od 19 do 22.03. 1993r., od 1.07 do 31.08.1993r. jako okresów składkowych oraz w okresach: od 7.01 do 18.03.1993r., od 23.03. do 30.06.1993r. , od 5 do 9.05.1994r. jako okresów nieskładkowych. Sąd przekazał wniosek B. S. z 26 listopada 2012r. o zasądzenie odsetek do rozpoznania organowi rentowemu. Decyzją z 13 lutego 2013r., w wykonaniu prawomocnego wyroku, ZUS przeliczył wnioskodawcy emeryturę, uwzględniając w wysokości świadczenia okresy zatrudnienia w latach 1992-1994. Ponadto decyzją z tej samej daty odmówiono B. S. prawa do wypłaty odsetek za okres od 15 marca 2008r. do 28 lutego 2013r.

W uzasadnieniu stanu prawnego powołano art. 118 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U z 2009r.nr 153 poz. 1227) , zgodnie z którym organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu

odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie z art.85 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007r. nr 11 poz. 74), jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W ocenie Sądu I instancji, wszystkie dokumenty umożliwiające organowi rentowemu zaliczenie do stażu pracy żądanych okresów (jako składkowych lub nieskładkowych) wnioskodawca złożył w odpowiednim czasie (czyli wraz z wnioskiem o przyznanie prawa do renty). Wnioskodawca uzupełnił, wobec wątpliwości ZUS - i odmowy uwzględnienia do stażu pracy spornych okresów, o nowe dokumenty w 2007r. Sąd I instancji uznał w tych okolicznościach, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialności, mimo że nie można zarzucić ZUS niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. W rezultacie na podstawie art. 477¹⁴§ 2 k.p.c orzekł jak w punkcie 1 orzeczenia, oddalając odwołanie na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c w zakresie żądania odsetek za okres ponad okres 3 lat uznając je za przedawnione.

Powyższy wyrok w odniesieniu do punktu 1 zarządził organ rentowy i zarządził mu:

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 85 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 z p. zm.) oraz art. 118 ust. 1, art.116 ust. 5 i art.100 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227ze zm.) poprzez niewłaściwą wykładnię przepisów i ich zastosowanie polegające na przyjęciu, że organ rentowy jest zobowiązany do wypłaty odsetek z powodu opóźnionego terminu wypłacenia podwyższonej emerytury w następstwie okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność;

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W uzasadnieniu swojego stanowiska apelujący podniósł, iż wykonany przez ZUS wyrok Sądu Okręgowego z 10 stycznia 2013r. nie zawiera rozstrzygnięcia w zakresie wyrównania za okres trzech lat wstecz (art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej). Nadto Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego, mimo iż wnioskodawca już wówczas na etapie ówczesnego postępowania żądał odsetek (art. 118 ust. 1a zdanie drugie ustawy emerytalnej). Nadto w uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy podkreślił, że dokumentacja oraz zeznania świadków dają dopiero pełną podstawę do uwzględnienia spornego okresu pracy, który bez rozszerzenia materiału dowodowego nie mógł być zaliczony. Dlatego też dla sądu oceniającego w uprzednim postępowaniu odwoławczym sporne okresy ubezpieczeniowe, sama dokumentacja złożona przez wnioskodawcę okazała się niewystarczająca i fakt ten wymagał uzupełnienia materiału dowodowego (tu: rozszerzonego o zeznania świadków). Argumentacja sądu meriti, który nie przytoczył ani konkretnego ani też przekonującego uzasadnienia stanowiska - poza krótkim stwierdzeniem, iż wnioskodawca przedstawił wystarczające dowody w postępowaniu przed organem rentowym - nie daje podstaw do zasądzenia odsetek. Równocześnie Sąd I instancji przyznał, że ZUS w przeciwieństwie do reguł procesowych rządzi się innymi zasadami dowodzenia. Przyznał tym samym w sposób dorozumiany, że ustalenie, jakie okresy mogły być zaliczone do stażu pracy, wymagało uzupełnienia czy rozszerzenia materiału dowodowego. W tej sytuacji nie można zgodzić się z Sądem Okręgowym, że wnioskodawca nie otrzymał na czas podwyższonego świadczenia wskutek okoliczności, za które ZUS ponosi odpowiedzialność. W ocenie skarżącego, prawidłowość postępowania organu rentowego nie może być kwestionowana, gdy przedkładane dowody do rozpoznania wniosku nie są kompletne i dotknięte istotnymi brakami formalnymi. Uznanie takich dokumentów za dowód miarodajny w postępowaniu rentowym naraziłoby organ administracyjny na odpowiedzialność, gdyż w tym zakresie badanie materiału dowodowego nie ma uznaniowego charakteru polegającego na swobodnej jego ocenie. Organ rentowy nie posiadał pewnej informacji dotyczącej okresu zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie, a w odniesieniu

do swoich kompetencji, informował o konieczności dostarczenia odpowiednich dowodów wnioskodawcę. Ustalenie okresu faktycznego zatrudnienia na podstawie wymaganego dowodu, było obowiązkiem organu rentowego, gdyż przepisy nie zezwalają na przeliczenie świadczenia do czasu ostatecznego i pełnego wyjaśnienia dowodzonej okoliczności. Dlatego też Sąd Okręgowy zmieniając zaskarżoną decyzję organu rentowego, przerzucił na ZUS całkowitą odpowiedzialność za późniejsze podjęcie wypłaty podwyższonego świadczenia, bez wszechstronnego i prawidłowego rozważenia zebranego materiału. Skoro organ rentowy w ramach swoich kompetencji podjął wszystkie możliwe działania i oczekiwał na wyjaśnienie niezbędnych dla wydania decyzji okoliczności, to nie ponosi określonej w art. 85 ustawy o s.u.s. odpowiedzialności, która rodzi obowiązek wypłaty odsetek ustawowych. W rezultacie apelujący wniósł o zmianę wyroku w zakresie pkt 1 i oddalenie odwołania .

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył:

Apelacja organu rentowego w części zasługiwała na uwzględnienie i skutkowałą koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku w pkt 1 i orzeczeniem co do istoty sprawy. Rację ma apelujący, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, ale w ograniczonym zakresie, co do przyznania wnioskodawcy odsetek za zwłokę w wypłacie świadczenia w prawidłowej wysokości od niewłaściwej daty, tj. od 1 marca 2010 r. Zgodnie z treścią art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.) , jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Odsetki nie są jednak odrębnym świadczeniem z ubezpieczenia społecznego, lecz świadczeniem akcesoryjnym, zależnym od istnienia i wymagalności należności głównej (w tym wypadku świadczenia z ubezpieczenia społecznego wypłaconego w prawidłowej wysokości).

Przedmiotem sporu, zakreślonym treścią zaskarżonej decyzji, było prawo do odsetek od wyrównania renty i emerytury za okres od 15 marca 2008r. do 28 lutego 2013r . Ponieważ organ rentowy zaskarżył pkt 1 wyroku, na etapie postępowania apelacyjnego spór został ograniczony do odsetek ustalonych w pkt 1 wyroku za okres od 1 marca 2010r. Wnioskodawca domagał się odsetek od wyrównania świadczenia , wyliczonego w sposób prawidłowy z uwzględnieniem spornego okresu zatrudnienia w spółce (...), wskazując ,że wymagane dokumenty potwierdzające ten okres zatrudnienia złożył już w 2006r. Sąd Okręgowy rozważając, od kiedy organ rentowy miał możliwość ustalenia świadczenia w prawidłowej wysokości, pominął treść i zakres spornej decyzji, która nie dotyczyła przeliczenia i w rezultacie ustalenia prawidłowej kwoty renty i emerytury oraz ewentualnego wyrównania z tego tytułu, tylko odnosiła się wyłącznie do żądania odsetek od ustalonego wcześniej prawomocnym wyrokiem świadczenia. Jak niespornie ustalono w sprawie, decyzją z 8 czerwca 2012r. ZUS ponownie przeliczył emeryturę wnioskodawcy przez doliczenie okresów prowadzenie działalności gospodarczej, nie zaliczając do stażu pracy okresów: 3 - 30.04.1992r. i 1.09.1992r. - 31.08.1993r. Na skutek wniesionego odwołania wyrokiem z 10 stycznia 2013r., w sprawie VIII U 2962/12, Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał ZUS do uwzględnienia do stażu pracy wnioskodawcy spornego zatrudnienia w spółce (...)-bud” z uwzględnieniem okresów składkowych i nieskładkowych (od 3 do 30.04.1992r., od 1.09.1992r do 6.01.1993r. od 19 do 22.03.1993r., od 1.07. do 31.08.1993r. - jako okresów składkowych oraz od 7.01. do 18.03. 1993r., od 23.03. do 30.06.1993r. , od 5 do 9.05.1994r. jako okresów nieskładkowych). Ponieważ w wyroku nie określono daty, od jakiej należy wyliczyć świadczenie w podwyższonej wysokości, organ rentowy w decyzji z 13 lutego 2013r. prawidłowo, zgodnie z art. 133 ust.1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ustalił ją, począwszy od miesiąca, w którym złożono wniosek o przeliczenie emerytury (1 maja 2012r.) i od tej daty wyrównał świadczenie do daty jego wypłaty w prawidłowej wysokości (tj. do 28 lutego 2013r.). W sprawie nie było zatem sporu co do okresu, za jaki należne jest wyrównanie – wyrokiem z 10 stycznia 2013r. nie określono daty wcześniejszej i zarówno wyrok , jak i decyzja ZUS wydana w wykonaniu tego wyroku (nr EI/8276189/20) są prawomocne. W rezultacie na ich podstawie przyjmuje się, że wyrównanie należy się za okres od 1 maja 2012r. do 28 lutego 2013r. Odsetki od tego wyrównania , jako świadczenie akcesoryjne nie mogą w tej sytuacji odnosić się do

świadczenia nieistniejącego – przed 1 maja 2012r. była wypłacana najpierw renta, a następnie emerytura w kwotach wynikających z prawomocnych decyzji organu rentowego, a ich wysokość nie została zakwestionowana w żadnym trybie. Zatem rację ma apelujący, że zasądzenie odsetek od daty wcześniejszej narusza treść art.85 ustawy s.u.s. Wyrównanie świadczenia od daty wpływu wniosku o przeliczenie nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami - art. 133 ust.1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Odsetki odnoszą się do kwoty tego wyrównania i dlatego dopiero za okres od maja 2012r. można rozważać, czy ZUS pozostawał w opóźnieniu w wypłacie świadczenia w prawidłowej wysokości.

Sąd Apelacyjny podziela argumentację Sądu I instancji, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w ustaleniu prawidłowej wysokości emerytury w odniesieniu do okresu, od kiedy wyrównano świadczenie. Zgodnie z art.118 ust.1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego (art.118 ust.1a). W uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 września 2007r. w sprawie P 11/07, który rozstrzygał o zgodności art.118 ust.1a z Konstytucją, wskazano, że przez pojęcie "wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności" z art. 118 ust. 1a należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30-dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia. W podobny sposób interpretuje cyt. art. 118 ust. 1a Sąd Najwyższy. W jego orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że do wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNP 2005, Nr 10, poz. 147). W uzasadnieniu wyroku z 21 czerwca 2012r. w sprawie III UK 110/11 Sąd Najwyższy wywodził, iż w celu ustalenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie spowodowane błędem w ustaleniach faktycznych, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. W takiej sytuacji Sąd Najwyższy podkreślił jednak konieczność uwzględnienia tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293).

Przekładając te rozważania na okoliczności niniejszej sprawy należy podkreślić, że po złożeniu kolejnego wniosku o przeliczenie emerytury z 29 maja 2012r. z załączonym oświadczeniem przewodniczącego Rady Nadzorczej spółki (...) organ rentowy dysponował wystarczającymi dowodami potwierdzającymi sporny okres zatrudnienia w spółce. Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił, że wraz z pozostałymi, wcześniej złożonymi dowodami (świadczeniem pracy z 4 kwietnia 1996r., umowami o pracę z 3 kwietnia 1992r. i 1 maja 1992r.) organ rentowy miał kompletny materiał dowodowy potwierdzający sporny staż pracy. Wbrew twierdzeniom apelującego, postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie VIIIU 2962/12 nie wniosło nic istotnego, ponieważ nie zostały załączone żadne nowe dokumenty, a zeznania świadków I. S. i W. B. są bardzo lakoniczne i potwierdzają tylko fakty wynikające wprost z ww. załączonych wcześniej dokumentów pracowniczych. W rezultacie mając na uwadze, że wniosek o przeliczenie emerytury wpłynął 1 czerwca 2012r., na podstawie art. 118 ust.1 cyt. ustawy, ZUS miał 30 dni na wydanie decyzji ustalającej wysokość świadczenia w prawidłowej kwocie (z okoliczności sprawy nie wynika, aby poczyniono dodatkowe ustalenia uzasadniające przyjęcie

innej daty) . Jednocześnie, ponieważ najbliższy termin płatności (po upływie ww. 30 dni) przypadał na 20 lipca 2012r., zgodnie z art.118 ust.5 ustawy ZUS pozostawał w zwłóce z wypłatą świadczenia w prawidłowej wysokości od 21 lipca 2012r. Stąd na podstawie art.85 ust.1 ustawy s.u.s. należało zasądzić odsetki od wyrównania świadczenia od tej daty.

Mając na uwadze powyższe rozważania na podstawie art.386§1 k.p.c. zmieniono zaskarżony wyrok w pkt 1 i orzeczono, jak w sentencji wyroku oraz w oparciu o art.385 k.p.c. oddalono apelację co do żądania oddalenia odwołania w całości , uznając ją za bezzasadną w tej części (pkt 2 wyroku).

Przewodnicząca: Sędziowie: